

el davantal de pere calders



un sol Estat.

A primers de l'actual mes d'octubre, la cadena de televisió nord-americana ABC News va transmetre un informatiu molt interessant sobre Alemanya. Coincidia amb les mostres d'eufòria nacional germànica a propòsit de la unió de l'Est i de l'Oest en

El locutor d'ABC News va donar unes dades generalment poc conegudes sobre la gran capacitat exportadora de la RFA. Teníem aquest país —tan treballador i ben organitzat— com a amant de la pau (qui sap si per *imperatiu legal*) i vet aquí que les dades a les quals em refereixo ens fan saber que la RFA és un important productor d'armes químiques i biològiques, que ha servit fortes comandes d'aquests elements mortífes a diversos països, entre ells l'Iraq. És una notícia sorprenent, perquè no fa pas gaire que els americans van divulgar que els seus serveis d'espionatge havien descobert que l'Iraq compta amb armes biològiques. Per molta bona fe que es tingui, costa d'entendre que els EUA s'hagin hagut de refiar d'agents secrets per assabentar-se d'una notícia de la qual els seus aliats alemanys n'han de posseir detallada coneixença. Sense comptar que els soviètics, ara també amics d'Occident, han tingut assessors mili-

Res de nou a l'Oest?

tars a l'Iraq i alguna cosa deuen saber sobre l'armament dels seus educands. Si no fos així, es podria dir que els iraquians són mestres en l'art d'amagar l'ou als infidels, encara que els tinguin ficats a casa.

En tot aquest afer del golf Pèrsic hi ha uns tocs de falsedat que inclinen a recelar, com ara el fet que els americans, en comunicar al món que l'Iraq comptava amb armament biològic, van mostrar gran preocupació perquè les màscares i els equips per protegir-se d'atacs en una guerra química no serveixen en el cas d'una guerra biològica. Si no hi posem l'atenció necessària, acabaran per fer-nos oblidar que tampoc no hi ha màscares ni equips protectors pel que fa a possibles atacs nuclears, i això que no es cansen de tenir-nos al corrent del fet que tots els implicats en la pugna els fan servir com a amenaça soterrada.

A vegades es té la sensació que ens volen distreure cegant-nos amb cortines de fum, per evitar que ens adonem d'unes realitats inquietants. Entre moltes d'altres, n'hi ha una que ha commogut el món: la reunificació alemanya.

Els principals artífexs d'aquest episodi històric han volgut tranquil·litzar l'opinió internacional, assegurant que la nova Alemanya és i serà un Estat pacífic, que mai no voldrà modificar les seves fronteres actuals. Unes fronteres que deixen fora de la reconquerida unitat nacional més de cinc milions d'alemanys de Pomerània, Silèsia i Prússia Oriental, a l'est de la línia Oder-Neisse. Es tracta d'una franja d'uns 140.000 quilòmetres quadrats que formava part de l'antic Reich i que fou adjudicada a la Unió Soviètica i a Polònia al final de la Segona Guerra Mundial. ¿És un afer que es pugui considerar definitivament resolt?

D'altra banda, al mateix territori de la desapareguda República Democràtica Alemanya, no tot foren esclats d'entusiasme. Milers de ciutadans es van manifestar contra la reunificació, amb escenes d'extremada violència. Potser encara haurà de passar força temps per saber fins a quin punt Europa podrà estar contenta o amoïnada pels esdeveniments de l'Est i de l'Oest.

Pere Calders